

Sygn. akt VII W 196/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Jolanta Korkus

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Chojnacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27.05.2015 r., 7.07.2015 r., 4.09.2015 r., 7.10.2015 r., 4.04.2016 r.

sprawy przeciwko **M. M. (1)**, synowi M. i M. z domu M., urodzonemu (...) w K.

obwinionemu o to, że

w dniu 23.10.2014 r. około godz. 7:30 w miejscowości K. droga (...) km kierując samochodem marki I. nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu D. W. (1) kierującemu samochodem marki M. (...) nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do kolizji obu pojazdów

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

1. obwinionego **M. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym uzupełnieniem jego opisu, że ustala, iż obwiniony swoim zachowaniem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych;

2. zasądza od obwinionego M. M. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. P. kwotę 3690 (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt) złotych z tytułu zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego;

3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1698,50 (tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII W 196/15

UZASADNIENIE

M. M. (1) został obwiniony o to, że w dniu 23.10.2014r. około godz. 7:30 w miejscowości K. droga (...)km kierując samochodem marki I. nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu D. W. (1) kierującemu samochodem marki M. (...) nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do kolizji obu pojazdów tj. o czyn z art. 86 § 1 kw.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. (1) pracuje jako kierowca autobusu w przedsiębiorstwie (...). W dniu 23 października 2014r. około godziny 7:00 wykonywał planowy kurs autobusem I. nr rej. (...) na trasie Z.- P. (...) Około godziny 7:30 dojeżdżał do przystanku autobusowego w miejscowości K.. Przystanek ten znajduje się w zatoczce. Obwiniony wjechał autobusem w tę zatoczkę.

W tym samym czasie za autobusem kierowanym przez obwinionego jechał D. W. (1) jako kierujący ciągnikiem siodłowym marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki S. nr rej. (...).

Obwiniony M. M. (1) nie sygnalizując zamiaru włączenia się do ruchu rozpoczął manewr wyjeżdżania autobusem z zatoczki. Widząc to D. W. (1) zaczął manewr hamowania. Mimo to nie udało się uniknąć kolizji i D. W. (1) uderzył prawą przednią częścią kabiny kierowcy w lewą tylną część autobusu I.. W wyniku uderzenia w autobusie I. zostały uszkodzone :

- pęknięta obudowa tylnej lewej lampy,
- rozbita tylna szyba,
- tylny lewy błotnik zagięty do przodu,
- popękane tylne poszycie z lewej strony,
- uszkodzony tylny lewy narożnik.

W ciągniku siodłowym zostały uszkodzone:

- popękana szyba czołowa z prawej strony,
- rozbity prawy przedni reflektor ,
- uszkodzony przedni zderzak z prawej strony,
- uszkodzony prawy narożnik kabiny,
- połamane prawe nadkole,
- pocięte prawe drzwi kabiny,
- urwane prawe lustro zewnętrzne,
- pęknięta przednia atrapa,
- uszkodzona pokrywa silnika.

(zeznania D. W. (2) k. 91 odwrót, protokół oględzin rzeczy pojazdów k. 2, 3, zdjęcia k. 7-10, płyta k. 11, częściowo wyjaśnienia M. M. (1) k. 32-33, k. 90 odwrót, opinia biegłego k. 182-201)

W wyniku kolizji obrażeń ciała doznała A. B.. Było to nadciągnięcie kręgosłupa szyjnego z mechanizmu biczowego. Spowodowało naruszenie czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni.

Poza tym nikt więcej nie ucierpiał z powodu tejże kolizji.

(zeznania A. B. k. 91-91 odwrót , opinia lekarska k. 23)

Na miejsce zdarzenia przyjechał patrol Policji w składzie (...). Na miejscu zdarzenia obwiniony przyznał do funkcjonariuszy Policji, że wyjeżdżając z zatoczki nie zauważył ciężarówki.

Na miejscu zostały przeprowadzone oględziny obu pojazdów oraz została wykonana dokumentacja fotograficzna.

(protokół oględzin pojazdu k. 2, 3, zeznania Z. S. k. 175 odwrót-176, zeznania A. O. k. 175- 175 odwrót, dokumentacja zdjęciowa k. 7-10, płyta k. 11)

Obwiniony nie był nigdy karany.

(karta karna k. 30)

W postępowaniu wyjaśniającym obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w czasie zdarzenia kierował autobusem marki I.. Wykonywał kurs relacji Z. – P. (...) W miejscowości P. z przystanku autobusowego zabrał dwóch pasażerów. Następnym przystankiem był przystanek w K.. Jest on bardzo dobrze widoczny. Dojeżdżając do przystanku zobaczył, że czeka na nim jedna osoba, która zaczęła mu machać ręką, że nie wsiada.

On zmniejszył prędkość pojazdu, ale nie zmieniał kierunku ruchu. Nie wjeżdżał wcale do zatoczki. Znajdując się na wysokości przystanku usłyszał pisk opon, a następnie poczuł uderzenie w tył autobusu z lewej strony. Na chwilę stracił panowanie nad pojazdem, przejechał przez krawężnik przednim prawym kołem, następnie wyprowadził samochód nie wjeżdżając do rowu i zatrzymał go na prawym poboczu drogi.

(wyjaśnienia obwinionego k. 31-32 odwrot)

Na rozprawie obwiniony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podtrzymał złożone wyjaśnienia ze sprostowaniem, że zjeżdżał do zatoczki i do uderzenia w jego pojazd doszło w momencie wjeżdżania do zatoczki, a nie w momencie wyjeżdżania z niej.

(wyjaśnienia obwinionego k. 90 odwrot- 91)

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionego w części dotyczącej miejsca i momentu zaistnienia kolizji.

W ocenie Sądu stanowią one wyraz przyjętej przez obwinionego linii obrony. Wyjaśnienia obwinionego są sprzeczne z zebranymi dowodami. Przede wszystkim przeczą im materialne ślady kolizji w postaci lokalizacji uszkodzeń pojazdów, ślady hamowania kół pojazdu członowego, położenie pokolizyjne pojazdów, leżące na jezdni odłamki uszkodzonych elementów pojazdów. Ze śladów kół pojazdu członowego wynika, że bezpośrednio przed zderzeniem pojazd ten poruszał się jadąc prosto, prawym pasem ruchu drogi (...). Więc by doszło do uderzenia prawą częścią kabiny M. w lewy tylny narożnik autobusu I. i autobus bezpośrednio po uderzeniu znalazł się skośnie w lewo na drodze (jak na zdjęciach z miejsca kolizji), to bezpośrednio przed kolizją autobus musiał wyjeżdżać z zatoczki w lewo na prawy pas ruchu. Do zderzenia pojazdów doszło, gdy lewy tylny narożnik autobusu znajdował się na jezdni, natomiast prawy tylny narożnik znajdował się jeszcze w zatoczce.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka D. W. (1). Zeznania świadka znajdują obiektywne potwierdzenie w materialnych śladach kolizji i treści opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Sąd odmówił wiary zeznaniom świadków A. D., P. K., K. M. i B. J.. Przedstawiają one dwie wzajemnie wykluczające się wersje zdarzenia:

1 – że do kolizji doszło, gdy autobus wjeżdżał w zatoczkę (świadkowie A. D., P. K., K. M.),

2 – że do kolizji doszło, gdy autobus jechał prosto i wcale w zatoczkę nie wjeżdżał (B. J.).

Zarówno jedna jak i druga wersja przedstawiona przez świadków nie była możliwa do zaistnienia, gdyż każda nich spowodowałaby inne uszkodzenia pojazdów jak również inne położenie pojazdów na drodze po kolizji.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków Z. S. i A. O.. Są one jasne, logiczne i przekonujące. Świadców są osobami obcymi dla obwinionego, nie są zainteresowani wynikiem sprawy i nie mają powodu, aby bezpodstawnie obciążać obwinionego swoimi zeznaniami.

Zeznania świadków Z. N., I. N. i M. P. mają znaczenie drugorzędne, ponieważ świadkowie ci nie uczestniczyli w przedmiotowej kolizji, a o jej przebiegu dowiedzieli się od innych osób. Należy zaznaczyć, że Z. N. jest pracodawcą M. M. (1) i choćby z tego względu obwiniony jest zainteresowany, aby przedstawić mu się jako osoba, która nie zawiązała w zaistnieniu kolizji. Zeznania świadków A. B., A. K., J. J. i J. P. są wiarygodne, natomiast nic nie wnoszą jeśli chodzi o ustalenie przebiegu kolizji drogowej.

Sąd zaakceptował opinię biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej i ruchu drogowego, ponieważ jest ona jednoznaczna, dokładna i przekonująco uargumentowana. Nie ma podstaw, aby ją kwestionować.

Sąd zaaprobował też opinię biegłego chirurga, gdyż jest ona szczegółowa, wyczerpująca i logiczna.

Pozostałe zebrane dowody podlegają aprobacie Sądu jako nie budzące zastrzeżeń.

Obwiniony M. M. (1) wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw, ponieważ w dniu 23 października 2014r. około godziny 07:30 w miejscowości K. na drodze (...) (...) kierując pojazdem marki I. nr rej. (...) podczas wykonywania manewru włączania się do ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu D. W. (1) kierującemu ciągnikiem siodłowym marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki S. nr rej. (...) poruszającemu się prawym pasem w kierunku P. (...) w wyniku czego doprowadził do kolizji drogowej, przez co spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się następującymi względami:

Sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego wyrażający w rozmiarach wyrządzonych szkód. W wyniku przedmiotowej kolizji jedna osoba odniosła obrażenia fizyczne, a dwa pojazdy zostały uszkodzone.

Za okoliczność łagodzącą Sąd poczytał dotychczasową niekaralność obwinionego. Okoliczności obciążających Sąd nie stwierdził.

Z tych względów uznał, że kara 500 zł grzywny jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości tego czynu i wdroży obwinionego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości oraz uzmysłowi nagannosc jego postępowania.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.